

Plumb

de George Bacovia:

A aparut în fruntea volumului *Plumb* în 1916. Este considerata o capodopera a creatiei bacoviene si o culme a simbolismului românesc.

Discursul poetic este conceput sub forma unui monolog tragic în care poetul exprima o stare sufleteasca disperata, lipsita de orice speranta. Poezia este alcatuita din 2 catrene, care corespund celor 2 planuri ale realitatii: **realitatea exterioara**, alcatuita din cimitir, cavoul, simboluri ale unei univers rece, ostil, care îl împinge pe poet la izolare si disperare si **realitatea interioara, sufleteasca**, deprimanta pentru care nici iubirea invocata cu disperare nu este o sansa de salvare.

În poezie exista un motiv esential: moartea, redat prin *sicriu, mort, somn, dormeau adânc, cavou, coroane, era frig, era vânt*. Celelalte motive - amorul, tristetea, singuratatea - sunt secundare, dar ajuta la relieffarea ideii esentiale de alunecare inevitabila spre moarte, neant.

Cuvântul-cheie al poeziei este **plumb**, care are valoare de simbol, repetitie si epitet. În exprimarea *sicriile de plumb* sugereaza nemiscare, încremenire; *amorul de plumb* sugereaza o senzatie de rece, de insensibil; *si-i atârnau aripele de plumb* sugereaza caderea, imposibilitatea zborului si a salvarii.

Prima strofa defineste un univers rece, strain, în care poetul traieste sentimentul singuratatii tragice:

*Dormeau adânc sicriile de plumb,
Si flori de plumb si funerar vestmânt -
Stam singur în cavou... si era vânt...
Si scârtâiau coroanele de plumb.*

Strofa a doua defineste realitatea interioara. Poetul invoca amorul, dar acesta doarme întors cu fata spre moarte. *Aripile de plumb* sugereaza caderea surda si grea, din care poetul nu se mai poate înalta; caderea în moarte este inevitabila, si nici macar iubirea invocata cu disperare nu reprezinta o sansa de salvare:

*Dormea întors amorul meu de plumb
Pe flori de plumb, si-am început sa-l strig -
Stam singur lângă mort... si era frig...
Si-i atârnau aripile de plumb.*

La toate nivelurile (lexical, fonetic, morfosintactic), poetul exteriorizează ideea de alunecare spre neant. Verbele la imperfect (*dormeau, dormea, stam*) sugerează persistența atmosferei deprimante. Repetitia conjuncției *și* amplifică atmosfera macabră: *Și flori de plumb și funerar vestmânt - / ...și era vânt... / Și scârțâiau coroanele... și-am început să-l strig... și era frig... și-i atârnav aripile de plumb...* Epitetele *adânc, întors, funerar, singur* contribuie la realizarea unei neliniști metafizice. Frecvența consoanelor *m, b, v, l*, a diftongului *au* și a triftongului *eau* sugerează foarte bine plânsetul, vaietul, ca ecou al atmosferei insuportabile. La nivelul prozodic se constată folosirea iambului alternând cu peronul și antibracul.

Sentimentul dominant este de oboseală, de trecere inevitabilă spre moarte. Se remarcă maximă concentrare a discursului poetic.

Poezia exprimă în numai cele două catrene ale ei, o stare sufletească de o copleșitoare

singurătate. Atmosfera este de o dezolare totală în tremurătoarea apăsare materială fiind sugerată de greutatea metalului întunecat.

Poezia este structurată pe două planuri. Pe de o parte realitatea exterioară, prezentă prin cimitir, prin cavou o lume ce-l determină la izolare, iar pe de altă parte realitatea interioară care are în vedere sentimentul iubirii a cărui invocare se face cu desperare fiind și el condiționat de natura mediului. Este de fapt încercarea poetului de a evada din lumea închisă izolată în care se zbate.

Poetul însă nu izbuteste să depășească momentul, cuvântul “întors” realizează de fapt misterul întregii poezii. Cuvântul cheie al întregii poezii este “plumb” care devine metaforă - - simbol și care este repetat de trei ori, număr fatidic în fiecare catren. Repetiția acestui cuvânt sugerează o atmosferă macabră de cavou.

În acest mediu, sentimentul iubirii înseamnă “întoarcere spre apus” cum spune poetul Lucian Blaga, adică moartea.

“Dormea întors amorul meu de plumb,
... pe flori de plumb.”

În aceste condiții poetul nu se poate redresa, nu se poate înălța și ultimul vers, aduce consolarea și resemnarea “și-i atârnav aripele de plumb” sugerând zborul în jos, care cădere este surdă și grea.

Între aceste coordonate ale realității exterioare și interioare se desfășoară monologul tragic al poetului într-o atmosferă tulburătoare prin moarte (la nivel semantic) iar pe de altă parte prin repetiția cuvântului plumb folosit obsesiv ca determinant. Apare de trei ori, în fiecare strofă în rima versurilor 1 și 4 la cezura versului 2.

Cuvântul cheie repetat astfel nu sugerează descompunerea materiei - element definitoriu pentru poezia bacoviană - ci împietrirea; presiunea fiind prea mare, poetul se pietrifică necondiționat.

Poezia Plumb este o poezie simbolistă, nu numai prin corespondențe din lumea minerală ci și prin muzicalitatea versurilor realizate cu ajutorul cezurei.

Versul este iambic în exclusivitate, iar tonul este elegiac. Prin repetiția obsedantă a cuvântului cheie, poezia devine o elegie asemănătoare cu bocetele populare.

Structura poeziei este armonioasă, prima strofă se repetă în afară de versul al doilea, astfel încât versul 1 este în relație cu versul 5, 3 cu 7, 4 cu 8.

Mijloacele artistice de realizare pe lângă simbol întâlnim metafore și personificări “Dormeau adânc sicriile de plumb”.

Remarcăm folosirea verbelor la imperfect: “dormeau”, “stau” care sugerează acea atmosferă de dezolare, o acțiune trecută dar neterminată, în continuă desfășurare încă.